

ฉบับที่ 4 เพื่อน "Friend"

ศจ.พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

pinkawpongsak@gmail.com

หลังจากที่ได้ศึกษาจบแล้ว และการรอคอยที่จะรับใช้พระเจ้าก็มาถึงคือ ต้องเดินทางกลับมาประเทศไทยตามพระประสงค์ที่ได้ตรัสเอาไว้ ถึงจะอลัชยานวณแต่ก็ต้องทำตามน้ำพระทัย เรากลับมาเมืองไทยโดยสายการบินของรัสเซียต้องทิ้งอะไรๆ หลายๆ อย่างไว้ที่ประเทศอังกฤษ โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือการติดตามพระองค์ที่แสนประเสริฐยิ่ง ถ้าอยู่เมืองไทยคงจะไม่ได้พบอย่างแน่นอนประสบการณ์ที่แสนวิเศษซึ่งหาไม่ได้อีกแล้ว เรากลับมาเมื่อปี พ.ศ.2535 ซึ่งเป็นปีที่ประเทศไทยค่อนข้างจะวุ่นวายพอสมควรในเรื่องของการเมือง แต่เรากลับมาตอนที่สงบบ้างแล้วขอบคุณพระเจ้า ประเทศไทยเปลี่ยนไปเยอะตอนเราจากไปถนนหนทางยังไม่ค่อยหนาแน่นมาก มีสะพานเพิ่มมากขึ้นเวลาไปไหนมาไหนเลยทำให้หงุดหงิด เพราะถนนที่เคยรู้จักมองไม่เห็นมีสะพานมากขึ้นปิดเอาไว้ ยิ่งทำให้เราคิดว่ารถคงจะติดมากกว่าเดิมเป็นแน่ คนจากต่างจังหวัดเข้ามาอยู่ในกรุงเทพฯ เพิ่มมากขึ้น ไม่ว่าจะมาทำงานทำ หรือมาเรียนหนังสือจากความเจริญที่ยังไปไม่ถึงต่างจังหวัดเช่นเดิมจำต้องเดินทางเข้ามาสู่เมืองใหญ่ที่มีทุกอย่างครบ แต่เราค่อนข้างที่จะเบื่อกรุงเทพฯ เพราะตอนที่เรามาจากไปนั้นเราก็เบื่ออดีต เบื่อการเดินทางที่ไปไหนที่ก็ล่าช้าไม่ทันเวลาเสมอๆ ใจเราคิดว่าถ้าจะรับใช้ไปอยู่ต่างจังหวัดดีกว่า

หลังจากที่เราไปเยี่ยมญาติพี่น้องที่ต่างจังหวัดจนหายคิดถึงแล้ว ก็เดินทางกลับกรุงเทพฯ เรามีบ้านอยู่ที่มินบุรีให้คนเช่า จึงให้เขาย้ายออกแต่บ้านก็ดูทรุดโทรมไปมากเหมือนกันต้องมาซ่อมแซมใหม่ แล้วก็เริ่มต้นที่จะหาโบสถ์ลง สิ่งแรกที่เราทำคือกลับไปคริสตจักรที่เคยเป็นสมาชิกอยู่เพื่อถามว่าพอจะมีอะไรให้เราช่วยรับใช้บ้างไหม เป็นจังหวัดที่ดีมากมีอยู่คริสตจักรหนึ่งอยู่ต่างจังหวัดต้องการผู้รับใช้พอที เพราะผู้รับใช้คนเก่าต้องกลับมาเป็นผู้สอนที่กรุงเทพฯ เขาจึงถามว่าต้องการไปไหม ผมรีบตอบรับทันทีเพราะเราต้องการไปรับใช้ต่างจังหวัดอยู่แล้ว นี่คือนัดเริ่มต้นที่ได้รับใช้ในประเทศไทย แต่การรับใช้ครั้งแรกนี้ไม่ราบรื่นหรือครับ เขาบอกต้องการผู้รับใช้ที่มีไฟ (ถูกใจผมพอดี) เราจึงต้องทิ้งบ้านอีกครั้งหนึ่งแต่คราวนี้ไม่ให้ใครเช่าแล้ว เพราะสามารถเดินทางกลับมาดูแลได้ เก็บข้าวของเท่าที่จำเป็นพร้อมกับหัวใจที่เต็มแรงว่าจะได้ไปรับใช้สมใจปรารถนา (เราเชื่อว่าพระเจ้าต้องการให้เราเรียนรู้อะไรบางอย่าง) ด้วยการอนุญาตให้ไปในครั้งนี้ ทุกครั้งที่ทำอะไรต้องอธิษฐานก่อนทุกครั้งไป นี่คือนาทีที่จำเป็นที่สุดในการติดตามพระองค์ ด้วยความเชื่อ เมื่อไปถึงก็คิดว่าคงจะอยู่ที่นั่นนาน (คิดเอง) แต่การรับใช้ไม่เป็นไปตามที่คิดจากการสัมผัสครั้งแรกกับอาจารย์อีกท่านหนึ่ง อาจจะเป็นเพราะว่าเราอยู่ต่างประเทศนานจึงทำให้เข้าใจอะไรหลายๆ อย่างดี การรับใช้ด้วยความระมัดระวังจึงเกิดขึ้น

ช่วงที่กลับมาลูกๆ ของเราต้องเรียนหนังสือด้วยเช่นเดียวกัน แต่เป็นเรื่องที่ไม่ง่ายเลยในการหาโรงเรียนให้กับเขาทั้งสองด้วยปัญหาเกี่ยวกับเรื่องของภาษา จึงต้องใช้เวลาในการสอนภาษาไทยให้กับเขาพอสมควร มีสมาชิกหลายคนก็แนะนำโรงเรียนให้ว่าที่ไหนดี โรงเรียนที่เราไปติดต่อคือโรงเรียนประจำจังหวัดซึ่งเป็นช่วงปิดเทอมพอดีต้องรอให้เปิดเทอม ส่วนลูกสาวก็ไปติดต่อที่โรงเรียนสาธิตวิทยาลัยครูของจังหวัดนั้น ทุกอย่างก็ดูลงตัวดีไปเยี่ยมสมาชิกตามบ้าน สอนพระคัมภีร์หรืออิชญาธรรมร่วมกัน ให้กำลังใจในการติดตามพระเจ้าช่วยเขาในเรื่องต่างๆ ตามความเหมาะสม ให้มีความเชื่อในพระเจ้ามากขึ้นเน้นในเรื่องของพระวิญญาณที่ขับเคลื่อนโดยฤทธิ์เดช จนกระทั่งเดือนแห่งการฟื้นฟูก็มาถึงเป็นงานที่ยิ่งใหญ่มากของประเทศไทย คือ “งานฤทธิ์เดช” ซึ่งเป็นงานการฟื้นฟูที่ทุกคนปรารถนาจะไปเพื่อเติมกำลังใจความเชื่อ พอถึงเดือนนั้นผู้รับใช้ท่านนั้นต้องเดินทางไปต่างประเทศพอดี ผมจึงพาสมาชิกไปเอง ทุกคนดีใจมากที่จะได้ไปในครั้งนั้น เราเช่ารถตู้ไปด้วยกันหวังเต็มที่จะได้รับการเติมเต็มให้ล้นด้วยไฟแห่งพระวิญญาณของพระเจ้า ก็เป็นไปตามที่เราต้องการทุกคนได้รับการเจิมตลอดทั้งงาน ซินซมยินดีกลับไปด้วยความร้อนรนต้องการที่จะได้รับการเคลื่อนต่อ ผมจึงเสนอว่าน่าจะมีการอิชญาธรรมได้รุ่ง (นี่คือจุดหักเห) เมื่อท่านนั้นเดินทางกลับมาจากต่างประเทศและได้พบว่าสมาชิกเปลี่ยนไปก็ไม่พอใจ (ผมจึงคิดว่านี่มันอะไรกัน) มีไฟลึที่พี่น้องจะได้เจริญเติบโตในทางของพระเจ้า แต่กลายเป็นไม้ดี (ผู้อ่านคงจะเข้าใจนะครับ) นี่คือหมายสำคัญว่าจะต้องหยุดการรับใช้ที่นี่ แต่ลูกสาวยังเรียนอยู่คงต้องรอให้ปิดเทอมเสียก่อน ส่วนลูกชายไม่เป็นไรเพราะโรงเรียนยังไม่เปิดเรียน แล้วผมก็บอกว่าคงรับใช้อยู่ด้วยกันไม่ได้คนละแนวกัน แต่ก็ทำให้ผมได้รู้ว่าทำไมพระเจ้าถึงไม่พามาใช้ที่นี่ เพื่อให้รู้อะไรบางอย่างจะได้ระมัดระวังตัวในอนาคต แล้วเราก็ก่อมาจากคริสตจักรนั้นมาหาบ้านเช่าอยู่เพื่อรอลูกสาวปิดเทอม ในระหว่างรอนั้นผมก็เข้ามากรุงเทพฯ เพื่อจะหาคริสตจักรอื่นรับใช้ แต่ในใจก็คิดว่าจะเปิดโบสถ์ที่จังหวัดนี้เลย กลับมาขายบ้านที่กรุงเทพฯ แล้วเอาสตางค์ไปหาซื้อบ้านเพื่อเปิดโบสถ์ให้รู้แล้วรู้รอดไป จึงเริ่มต้นอิชญาธรรมขอการทรงนำกับพระเจ้าว่าจะมีความเป็นไปได้ไหม มีอยู่คืนหนึ่งขณะกำลังอิชญาธรรมอยู่ พระวิญญาณบริสุทธิ์ก็ได้นำจิตวิญญาณของผมเข้าไปสู่เวลาของพระองค์ ผมถามพระองค์ว่าจะขายบ้านได้ไหมเพื่อมาทำคริสตจักร สักครูหนึ่งก็ได้ยินเสียงพระเจ้าตอบ เป็นคำพูดที่ค่อนข้างไม่พอใจในคำถามของผม พระองค์ตอบว่า “ไม่ให้ขายอย่าขาย” เสียงดูๆ หลังจากนั้นผมเลิกคิดที่จะขายไปเลย ผมจำได้ว่าครั้งแรกที่จะเดินทางไปอังกฤษก็จะขายบ้าน พระเจ้าก็ไม่ให้ขายเช่นกันถ้าขายบ้านนี้เมื่อกลับมาไม่มีบ้านอยู่แน่นอนเลย พระเจ้าทรงทราบล่วงหน้า

1

คร.

2:10 “

พระเจ้าได้ทรงสำแดงสิ่งเหล่านั้น แก่เราทางพระวิญญาณ เพราะว่าพระวิญญาณทรงหยั่งรู้ทุกสิ่ง แม้เป็นความล้ำลึกของพระเจ้า

”
เอเมน ว่าจะต้องนำครอบครัวเรากลับมาประเทศไทย จึงไม่ให้เราขายบ้านเด็ดขาด สิ่งที่พระองค์ทรงเป็นห่วงมากที่สุดก็คือเด็กๆ ทุกที่ที่เราไปจะต้องเป็นสถานที่ที่ปลอดภัยสำหรับเด็ก เพราะเด็กคือผู้ที่พระเจ้าจะบันนขึ้นมาให้เป็นที่สรรเสริญยกย่องพระองค์ในการรับใช้ที่ก่อผล เราจะเห็นได้ในพระคัมภีร์เดิมที่พระองค์ทรงจัดเตรียมลูกๆ ของผู้รับใช้ทุกคน ไม่ว่าจะเป็น “อิสอัค” และ “ยาโคบ” หรือจะเป็น “โยเซฟ” เป็นผู้ที่พระเจ้าเตรียมเอาไว้ทั้งสิ้นว่าจะใช้เขาเหล่านั้นในสถานะการณ์อะไร แบบไหน อย่างไร ที่ไหน เมื่อไร นี่คือความเป็นองค์สัมพัทธ์

1

คร.

2:11

“
อันความคิดของมนุษย์นั้น ไม่มีผู้ใดหยั่งรู้ได้ เว้นแต่จิตวิญญาณของมนุษย์ผู้หนึ่งเอง ฉะนั้น พระคำของพระเจ้าก็ไม่มีใครหยั่งรู้ได้ เว้นแต่พระวิญญาณของพระเจ้า ฉะนั้น

”
ผมก็เชื่อเช่นนั้นว่าพระเจ้าทรงจัดเตรียมลูกของพระเจ้าเอาไว้ด้วยเช่นเดียวกันที่จะทำอะไรบางอย่าง เมื่อเวลาของพระเจ้ามาถึง

การเริ่มต้นครั้งที่สองนี้เป็นจุดที่สำคัญมากสำหรับลูกของเรา ผมได้เข้ามารับใช้ในคริสตจักรที่ค่อนข้างมีสมาชิกมาก มีการเคลื่อนไหวในเรื่องของพระวิญญาณสูง มีผู้รับใช้หลายคนช่วยกันแต่ครอบครัวผมต้องอยู่ที่นั่นก่อนเพื่อรอลูกสาวจะเอาออกมาเลยก็ไม่ได้ ดังนั้น ผมจึงต้องไปๆ มาๆ ระหว่างกรุงเทพฯ กับต่างจังหวัดทุกวันหยุดสุดสัปดาห์จนกระทั่งโรงเรียนลูกสาวปิดเทอมจึงย้ายออกมา การเดินทางกลับมายังกรุงเทพฯ ก็เกิดขึ้นอีกครั้งหนึ่ง มาอยู่ที่บ้านของเราช่างแสนอบอุ่นเสียเหลือเกิน (สบายใจขึ้น) แล้วการเริ่มต้นหาโรงเรียนให้ลูกก็เกิดขึ้นอีก แต่ครั้งนี้หายากมากส่วนมากโรงเรียนเขาไม่ค่อยจะรับให้เข้าเรียนซึ่งเป็นช่วงกลางเทอม จึงต้องรอให้ขึ้นปีการศึกษาใหม่ที่นี่จะได้โรงเรียนอะไรก็ตามที่นั่นเพื่อลูกจะได้เข้าโรงเรียนเสียก่อนจะได้รู้ภาษาไทยเสียที (หมายถึงการเขียนการอ่าน) แต่ภาษาพูดเราพูดกันอยู่แล้วในครอบครัวขณะที่อยู่ประเทศอังกฤษ ลูกเราทั้งสองได้โรงเรียนถึงแม้ว่าจะอยู่ไกลจากบ้านก็ไม่เป็นไร

เพื่อจะได้เข้าใจภาษาไทยอ่านออกเขียนได้ และสิ่งสำคัญจะได้มีเพื่อนๆ ที่โตมาด้วยกัน เราต้องใช้เวลาในการไปปรับไปส่งลูกเช่นเคย ส่วนลูกชายไม่เป็นไรเขาไปเองได้โตแล้ว ส่วนภรรยาผมก็ได้โรงเรียนที่ไปสอนอยู่ใกล้บ้าน (สอนภาษาอังกฤษ) จึงเอาลูกสาวออกมาจากโรงเรียนนั้นเพราะอยู่ไกล ย้ายมาเข้าที่โรงเรียนของคุณแม่ดีกว่าอบอุ่นและปลอดภัยผมเชื่อว่าเป็นการทรงจัดเตรียมของพระเจ้าอย่างแนบเนียนในเรื่องของการมีเพื่อน (นี่คือประเด็นของคำว่าเพื่อน) ว่าทำไมพระเจ้าจึงให้เรากลับมาในช่วงที่ลูกเรากำลังจะโตเป็นผู้ใหญ่ ถ้ากลับมาตอนเป็นผู้ใหญ่แล้วคงจะมีเพื่อนลำบากเพราะไม่ได้ผูกพันกันมาตั้งแต่เด็กๆ (พระเจ้าผู้ทรงจัดเตรียมจริงๆ เยโฮวาห์ ยีเรห์) ผมจึงบอกว่าพระเจ้าเป็นห่วงเด็ก ลูกชายก็เป็นเช่นนั้นได้มีเพื่อนๆ ที่เล่นด้วยกัน ผูกพันกัน คำว่าเพื่อนจึงมีความสำคัญมาก ทุกการติดตามพระองค์จะนำเพื่อนมาให้เราเสมอๆ จะเป็นเพื่อนแบบจับปล้นหรือถาวรก็แล้วแต่มาจากพระเจ้าใช่ได้ ผมจึงเข้าใจว่าทำไมพระเจ้าจึงเปรียบพระองค์เองว่าเป็นเหมือนสหายเลิศ (มีสหายเลิศคือพระเยซู)

สดุดี
55:13-14

“
แต่เป็นท่าน เสมอว่าเสมอไหลกับข้าพเจ้า เป็นเกลอของข้าพเจ้า เป็นมิตรรู้จักมักคุ้นกับข้าพเจ้า

“
เราเคยสนทนาปราศรัยกันอย่างชื่นใจ เราดำเนินในพระนิเวศของพระเจ้าฉันมิตรสนิท

คำว่า “เพื่อน” จึงมีความหมายมากครับ ทุกอย่างดูจะลงตัวแล้วครับ การรับใช้ของผมค่อนข้างจะไม่ค่อยมีเวลาเท่าไรเพราะเป็นโบสถ์ใหญ่ มีสมาชิกมาก ต้องออกจากบ้านแต่เช้าและกลับดึกทุกวันเยียมเยียน ทำกลุ่ม ขยายกลุ่มเลี้ยงดูจิตวิญญาณ อธิษฐานไถ่รุ่งคืนวันศุกร์ ทุกสัปดาห์ แทบไม่มีเวลาอยู่กับครอบครัว จนกระทั่งคืนวันศุกร์คืนหนึ่งเมื่ออธิษฐานเสร็จเขาก็กลับมาบ้าน แล้ววันเสาร์จะต้องไปทำกลุ่มต่อ เชื้อมัยครับหลังจากกลับมาจากกลุ่มคืนนั้นเมื่อผมล้มตัวนอนลง อาการบางอย่างก็เกิดขึ้นทันทีคือ บ้านหมุนตัว เวียนศีรษะ ขยับตัวไม่ได้เลย ขยับเมื่อไรบ้านก็จะหมุนต้องนอนตัวตรงไม่หันซ้ายหรือขวา รู้ทันทีที่เกิดจากอาการพักผ่อนไม่เต็มที่ เลื่อนมาเลี้ยงสมองไม่พอจึงเกิดอาการนี้ขึ้น นั่นหมายความว่าต้องหยุดการรับใช้ ณ ตรงจุดนั้นเพื่อกลับเข้ามาตั้งต้นใหม่ การรับใช้ไม่ใช่ก้มหน้าก้มตาลุยไปข้างหน้าอย่างเดียวจนลืมนึกที่จะหยุด แล้วใช้เวลาใคร่ครวญอยู่กับพระเจ้า พระองค์ปรารถนาให้เราดูแลสุขภาพด้วย การรับใช้พระองค์ไม่ได้ต้องการให้เราทิ้งกำลังของเราเอง แต่ให้ฟังปัญหาและฤทธิ์เดชที่มาจากพระเจ้า

สภษ.
3:5-6

“
จงวางใจในพระเจ้าด้วยสุดใจของเจ้า และอย่าพึ่งพาความรอบรู้ของตนเอง

“
จงยอมรับพระองค์ในทุกทางของเจ้า และพระองค์จะทรงกระทำให้อิทธิของเจ้าราบรื่น

พระพรหรือความสำเร็จของเราไม่ได้ขึ้นอยู่กับต้องทำงานอย่างหนักแล้วจะประสบความสำเร็จ แต่ขึ้นอยู่กับน้ำพระทัยของพระเจ้าต่างหาก พระองค์กล่าวว่า “เราจะอวยพรใคร เราก็จะอวยพรผู้นั้น ไม่ได้ขึ้นอยู่กับการตั้งใจหรือตะเกียกตะกาย” เพื่อให้ได้สิ่งนั้นมาคือสัจจะธรรม

โรม
9:15-16

“
เพราะพระองค์ตรัสกับโมเสสว่า เราประสงค์จะกรุณาผู้ใด เราก็จะกรุณาผู้นั้น และเราจะเมตตาใคร เราก็จะเมตตาผู้นั้น

“
เพราะฉะนั้น ทุกสิ่งจึงไม่ขึ้นแก่ความตั้งใจหรือการตะเกียกตะกาย แต่ขึ้นอยู่กับพระกรุณาของพระเจ้า

พระคำข้อนี้ได้เตือนสติผมให้หยุดและมาทบทวนการรับใช้ใหม่ ผมจึงรู้ว่าพระองค์คงจะให้ผมออกจากที่นี้จึงขอลาออกเพื่อมาใช้เวลากับพระเจ้า ขอการทรงนำในก้าวต่อไปใช้เวลาพักผ่อนหนึ่งเดือนเพื่อให้สุขภาพร่างกายกลับมาเหมือนเดิม แล้วก็นั่งอยู่แทบเบื้องพระบาทรอจนกว่าจะสามารถก้าวต่อไปได้ด้วยพระคุณแสนประเสริฐ จึงรู้ว่าทำไมพระเจ้าจึงให้ผมไปลำบากอยู่ถึงประเทศอังกฤษ การรับใช้ไม่ได้ง่ายอย่างที่คิดเลยครับ

(อ่านต่อฉบับหน้านะครับ)
ว่าจะไปรับใช้ที่คริสตจักรไหน ขอพระเจ้าอวยพร.....

เพื่อน “Friend” ฉบับที่ 4 ศจ.พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

เขียนโดย ศจ.พงศ์ศักดิ์ ปิ่นแก้ว

วันจันทร์ที่ 12 สิงหาคม 2013 เวลา 16:59 น. -
